

— obligarea pârâtei la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Reclamanta contestă Decizia C(2010) 4185 final a Comisiei Europene din 23 iunie 2010, adoptată în cazul COMP/39092 — Instalații sanitare. Prin decizia atacată au fost aplicate amenzi reclamantei și altor întreprinderi pentru încălcarea articolului 101 TFUE, precum și a articolului 53 din Acordul privind SEE. În opinia Comisiei, reclamanta a participat la un acord continuu sau la practici concertate în sectorul instalațiilor sanitare în Belgia, în Germania, în Franța, în Italia, în Țările de Jos și în Austria.

În motivarea acțiunii, reclamanta invocă șapte motive.

Prin intermediul primului motiv, reclamanta critică încălcarea articolului 101 TFUE și a articolului 53 din Acordul privind SEE, rezultată dintr-o unică încălcare complexă și continuă. Prin această apreciere globală nelegală, pârâta și-a încălcat obligația de apreciere juridică a comportamentelor individuale ale fiecărui destinatar al deciziei și a realizat o imputare nelegală din punct de vedere juridic a unor acte neimputabile ale terților.

Prin intermediul celui de al doilea motiv, reclamanta invocă în subsidiar, în lipsa unei motivări individualizate a deciziei, o încălcare a obligației de motivare prevăzute la articolul 296 alineatul (2) TFUE.

În plus, reclamanta arată, prin intermediul celui de al treilea motiv, că decizia atacată trebuie să fie anulată deoarece reclamanta nu a participat la încălcările imputate de pe piețele relevante din punct de vedere material și geografic, prevăzute de decizie, iar, în privința sa, nu a fost dovedită existența unei încălcări a normelor privind înțelegerile.

Prin intermediul celui de al patrulea motiv, reclamanta afirmă că, în mod nelegal, acesteia și societății sale mamă li s-a aplicat în solidar o amendă. O astfel de aplicare în solidar a amenzii încalcă principiul *nulla poena sine lege* prevăzut la articolul 49 alineatul (1) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene și principiul proporționalității pedepselor în raport cu vinovăția, prevăzut la articolul 49 alineatul (3) coroborat cu articolul 48 alineatul (1) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, precum și articolul 23 din Regulamentul (CE) nr. 1/2003 ⁽¹⁾.

În cadrul celui de al cincilea motiv, reclamanta contestă calcularea greșită a amenzii. În această privință, reclamanta arată că pârâta a inclus în calculul său operațiuni ale reclamantei care nu pot avea legătură de la bun început cu criticile invocate.

Prin intermediul celui de al șaselea motiv, reclamanta critică durata excesiv de lungă a procedurii și neluarea acesteia în considerare la calcularea amenzii drept încălcare a articolului 41 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.

Prin intermediul celui de al șaptea motiv, se invocă erori de apreciere în cadrul calculării amenzii cu ocazia evaluării pretensei participării a reclamantei la încălcare. În acest context, reclamanta precizează că, chiar dacă s-ar admite o încălcare a articolului 101 TFUE conform presupunerilor pârâtei, amenda ar fi extrem de ridicată și disproporțională. În opinia reclamantei, pârâta a încălcat principiul proporționalității pedepselor în raport cu vinovăția, codificat la articolul 49 alineatul (3) coroborat cu articolul 48 alineatul (1) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.

⁽¹⁾ Regulamentul (CE) nr. 1/2003 al Consiliului din 16 decembrie 2002 privind punerea în aplicare a normelor de concurență prevăzute la articolele 81 și 82 din tratat (JO L 1, p. 1, Ediție specială, 08/vol. 1, p. 167).

Acțiune introdusă la 8 septembrie 2010 — Villeroy & Boch/Comisia

(Cauza T-374/10)

(2010/C 301/62)

Limba de procedură: germana

Părțile

Reclamantă: Villeroy & Boch AG (Mettlach, Germania) (reprezentanți: M. Klusmann, avocat, și S. Thomas, profesor)

Pârâtă: Comisia Europeană

Concluziile reclamantei

— Anularea deciziei atacate, în măsura în care aceasta privește reclamanta;

— în subsidiar, reducerea adecvată a cuantumului amenzii aplicate reclamantei prin decizia atacată;

— obligarea pârâtei la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Reclamanta contestă Decizia C(2010) 4185 final a Comisiei Europene din 23 iunie 2010, adoptată în cazul COMP/39092 — Instalații sanitare. Prin decizia atacată au fost aplicate amenzi reclamantei și altor întreprinderi pentru încălcarea articolului 101 TFUE, precum și a articolului 53 din Acordul privind SEE. În opinia Comisiei, reclamanta a participat la un acord continuu sau la practici concertate în sectorul instalațiilor sanitare în Belgia, în Germania, în Franța, în Italia, în Țările de Jos și în Austria.

În motivarea acțiunii, reclamanta invocă șapte motive.

Prin intermediul primului motiv, reclamanta critică încălcarea articolului 101 TFUE și a articolului 53 din Acordul privind SEE, rezultată dintr-o unică încălcare complexă și continuă. Prin această apreciere globală nelegală, pârâta și-a încălcat obligația de apreciere juridică a comportamentelor individuale ale fiecărui destinatar al deciziei și a realizat o imputare nelegală din punct de vedere juridic a unor acte neimputabile ale terților, încălcând principiul *nulla poena sine lege*.

Prin intermediul celui de al doilea motiv, reclamanta invocă în subsidiar, în lipsa unei motivări individualizate a deciziei, o încălcare a obligației de motivare prevăzute la articolul 296 alineatul (2) TFUE.

În plus, reclamanta arată, prin intermediul celui de al treilea motiv, că decizia atacată trebuie să fie anulată deoarece reclamanta nu a participat la încălcările imputate de pe piețele relevante din punct de vedere material și geografic, prevăzute de decizie, iar, în privința sa, nu a fost dovedită existența unei încălcări a normelor privind înțelegerile.

Prin intermediul celui de al patrulea motiv, reclamanta afirmă că, în mod nelegal, acesteia și filialelor sale din Franța, Belgia și Austria li s-a aplicat în solidar o amendă. O astfel de aplicare în solidar a amenzii încalcă principiul *nulla poena sine lege* prevăzut la articolul 49 alineatul (1) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene și principiul proporționalității pedepselor în raport cu vinovăția, prevăzut la articolul 49 alineatul (3) coroborat cu articolul 48 alineatul (1) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, precum și articolul 23 din Regulamentul (CE) nr. 1/2003 ⁽¹⁾.

În cadrul celui de al cincilea motiv, reclamanta contestă calcularea greșită a amenzii. În această privință, reclamanta arată că pârâta a inclus în calculul său operațiuni ale reclamantei care nu pot avea legătură de la bun început cu criticile invocate.

Prin intermediul celui de al șaselea motiv, reclamanta critică durata excesiv de lungă a procedurii și neluarea acesteia în considerare la calcularea amenzii drept încălcare a articolului 41 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.

Prin intermediul celui de al șaptea motiv, se invocă erori de apreciere în cadrul calculării amenzii cu ocazia evaluării pretensei participări a reclamantei la încălcare. În acest context, reclamanta precizează că, chiar dacă s-ar admite o încălcare a articolului 101 TFUE conform presupunerilor pârâtei, amenda ar fi extrem de ridicată și disproporțională. În opinia reclamantei, pârâta a încălcat principiul proporționalității pedepselor în raport cu vinovăția, codificat la articolul 49 alineatul (3) coroborat cu articolul 48 alineatul (1) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene. În plus, pârâta nu ar fi putut aplica în speță amenda maximă de 10 % din cifra de afaceri a grupului.

⁽¹⁾ Regulamentul (CE) nr. 1/2003 al Consiliului din 16 decembrie 2002 privind punerea în aplicare a normelor de concurență prevăzute la articolele 81 și 82 din tratat (JO L 1, p. 1, Ediție specială, 08/vol. 1, p. 167).

A acțiune introdusă la 8 septembrie 2010 — Hansa Metallwerke și alții/Comisia

(Cauza T-375/10)

(2010/C 301/63)

Limba de procedură: germana

Părțile

Reclamante: Hansa Metallwerke AG (Stuttgart, Germania), Hansa Nederland BV (Nijkerk, Țările de Jos), Hansa Italiana Srl (Castelnuovo del Garda, Italia), Hansa Belgium Sprl (Asse, Belgia), Hansa Austria GmbH (Salzburg, Austria) (reprezentant: H. J. Hellmann, avocat)

Pârâtă: Comisia Europeană

Concluziile reclamantelor

- Anularea deciziei pârâtei din 23 iunie 2010, notificată reclamantelor la 30 iunie 2010, privind o procedură de aplicare a articolului 101 TFUE și a articolului 53 din Acordul privind SEE (cazul COMP/39092 — Instalații sanitare pentru săli de baie), în măsura în care se referă la reclamante;
- în subsidiar, reducerea amenzii aplicate reclamantelor;
- obligarea pârâtei la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Reclamantele contestă Decizia C(2010) 4185 final a Comisiei din 23 iunie 2010 emisă în cazul COMP/39092 — Instalații sanitare pentru săli de baie. Prin decizia atacată au fost aplicate amenzi reclamantelor și altor întreprinderi pentru încălcarea articolului 101 TFUE și a articolului 53 din Acordul privind SEE. Comisia a considerat că reclamantele au participat la un acord sau la o practică concertată continuă în sectorul instalațiilor sanitare pentru săli de baie în Belgia, în Germania, în Franța, în Italia, în Țările de Jos și în Austria.

În susținerea acțiunii formulate, reclamantele afirmă, în primul rând, că amenzile aplicate au depășit în mod nepermis limita maximă prevăzută la articolul 23 alineatul (2) al doilea paragraf din Regulamentul (CE) nr. 1/2003 ⁽¹⁾, întrucât pârâta s-a bazat în decizia sa pe o valoare eronată a cifrei de afaceri globale la nivel mondial a Hansa Metallwerke AG.

Al doilea motiv invocat privește încălcarea principiului protecției încrederii legitime. Reclamantele consideră că pârâta a comis o serie de erori grave de procedură în cadrul procedurii administrative, astfel încât au fost dezavantajate în raport cu celelalte părți la procedură. În decizia atacată nu s-a ținut seama de aceste circumstanțe, astfel cum promisesse pârâta în cursul procedurii.